

— Защо бе, тате, защо? — завика детето, като видя, как котката се мята в коравата ръка на баща му.

— Поливай, поливай . . . излей всичката гас, — крясна баща му и клекна на снега.

Жестоко детско любопитство озари с дива усмивка лицето на Тото. Той грабна тенекеното съдче и изля гаста върху котката и върху ръката на баща си.

— Драсни кибрит и я запали!

Тото драсна една клечка и, когато тя пламна хубаво, приближи я до увисналата опашка на мократа от гас котка. Избухна пламък и обхвана отведнаж нещастното животно.

Вуте я захвърли настрана и завря бързо ръката си в снега, защото и тя бе се малко подпалила.

Котката измечи ужасена, завъртя се безумно върху снега и пламтяща хукна през двора и се шибна в плевника.

Вуте се спусна след нея. Но на вратата на плевника се показва дим и докато нане Вуте приближи, избухна пламък.

Завика нане Вуте, изплака уплашен Тото, изскокна и стрина Вутевица, но . . . що да види — цялата плевня гореше. Огнени езици излизаха из незамазаните, плетени от пръти стени и лижеха сламения покрив, отрупан с сняг.